

скиятъ периодъ въобще може да бжде опредѣленъ за сега само съ най-общите черти.

Характертъ на тоя периодъ, като рѣчи, е тоя сѣщи, какавто бжлгарската книжевность е получила отъ своите пжрви писатели, т. е. той е черковно-догматически, легендарни и исторически, въ византийски строго сжхранивши са смисаль. Тие труди сж биле повечето пжти прости преводи отъ грждките черковни писатели или пакъ собствени произвѣдения по византийските образци, които повечето пжти ни не даватъ никаква възможность да откриеме какви-годе самобитни народни черти на писательтъ. Черковниятъ езикъ, който са утвжрдилъ твжрде ягко послѣ трудовете на пжрвите бжлгарски писатели, правилъ тие произвѣдения общедостжпни за сичките читающи, които биле славянско происхождение. Съ една дума, цѣли маси готови произвѣдения преминувале изъ Бжлгария у сжрбете и у руссите. Черковните сношения на руссите, сжсѣдството на сжрбете съ бжлгарете и съ Атонската-гора, сж облекчале твжрде много преходтъ на ржкописите. Атонската-гора е играла твжрде важни роли въ тая литературна взаимность: нейните славянски манастире (Зографъ и Хилендаръ) сж биле предмѣтъ за благочестиви странствования и приношения и принимале сж дѣятелно участие въ литературното движение; тамъ сж са сжбирале и преписвале множество ржкописи, които отъ тука сж са разнасяле по различни славянски земи; най-послѣ, Атонската-гора, освѣнъ това, е имала и нѣколко свои писатели.

Безъ да привождаме тука черковно-византий-